

Arrest

nr. 295 887 van 19 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.09.2022 werd ingediend door:

Naam: G.	Voorna(a)m(en): A.	Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum X	Geboorteplaats: Artashat	R.R.: *
Verblijvende te: *		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Spaanse zoon, de genaamde G. G. G. (RR: *), in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

** Attest OCMW Wemmel dd 08.12.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen hulp of dienstverlening ontvangt bij het OCMW Wemmel. Eenzelfde attest op naam van de referentiepersoon*

** Loonfiches op naam van de referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij A&G Cars en arbeidsovereenkomst*

** « Attestation sur la présence des droits patrimoniaux et la composition », Comité du Cadastre, République d'Arménie dd 09.11.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen eigendom heeft. Dit attest zegt echter niets over eventuele inkomsten waarover betrokkene kon beschikken in het land van herkomst of origine. Bovendien blijkt uit het dossier dat betrokkene een tijdje in Spanje heeft verbleven, het onvermogen van in Spanje werd derhalve evenmin afdoende aangetoond.*

** Bewijzen van geldovermakingen via Ria vanwege de referentiepersoon aan betrokkene.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Als bewijs van onvermogen wordt er een attest voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft. Het attest zegt echter niets over eventuele inkomsten die betrokkene in het land van herkomst of origine kon verwerven voorafgaandelijk aan haar komst naar België wist te verwerven. De voorgelegde bewijzen van geldverzendingen doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Er werd immers niet aangetoond dat betrokkene aangewezen was op dit geld om in haar levensonderhoud te voorzien. Het attest kan bijgevolg niet als afdoende bewijs van onvermogen worden aanvaard. Bovendien blijkt uit het dossier ook dat betrokkene een tijd in Spanje heeft verbleven. Het onvermogen van in Spanje werd met geen enkel document aangetoond; dienaangaande ligt niet het minste begin van materieel bewijs voor.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een

onderzoek of analyse die zij nodig acht De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

- *“Schending van de materiële motiveringsplicht juncto:*
- *Schending van art. 40ter vreemdelingenwet juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet*
- *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht*

2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Art. 40ter vrw. § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

2.1.1. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker - een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend:

Het wordt uiteraard niet betwist dat verzoekster ouder is dan 21 jaar en dat zij bijgevolg het bewijs moet leveren dat zij ten laste is van haar EU zoon.

Een lezing van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet leert ons dat verzoeker het recht heeft om zijn Belgische moeder in België te vervoegen indien op cumulatieve wijze is voldaan aan de volgende voorwaarden:

- verzoeker is ten laste van de Belgische referentiepersoon en vervoegt of begeleidt haar in België;
- de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen;
- de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt.

Verzoekster wenst te accentueren dat verwerende partij heeft nagelaten om de stukken, dewelke aan de aanvraag ab initio werden toegevoegd met een inventarisatie te analyseren en te motiveren. Verwerende partij heeft de verplichting om alle stukken dewelke aan haar beoordeling werden voorgelegd te analyseren en afdoende te motiveren.

De Raad stelde vast dat artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Verblijfswet niet uitdrukkelijk vermeldt dat het familielid al in het herkomstland ten laste moet zijn van de Unieburger. Maar de Raad van State (RvS) bevestigde al dat DVZ geen voorwaarde toevoegt aan de artikelen 40bis en 40ter van de Verblijfswet door te eisen dat het (klein)kind van een 'statische' Belg (Belg die geen gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer), moet aantonen dat het al in zijn land van herkomst' afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 29 mei 2018. nr. 241.649).

Artikel 40ter Verblijfswet is volgens de RvS op zich voldoende duidelijk doordat uitdrukkelijk sprake is van familieleden die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen." Het 'begeleiden van' of 'zich voegen bij' de

Belg houdt volgens de RvS noodzakelijkerwijs in dat de vreemdeling uit het buitenland komt of gekomen is. De RvS voegt eraan toe dat een familielid geen verblijfsrecht kan ontleen aan een situatie van onvermogen die het voor zichzelf in België creëerde, door bijvoorbeeld het niet opvolgen van verschillende bevelen en het telkens opstarten van nieuwe procedures om het verblijf te bekomen

Hoewel uit de woorden "de Belg begeleiden of zich bij hem voegen" blijkt dat het familielid uit het buitenland komt of gekomen is, betekent dit volgens de Raad niet dat het 'land van herkomst' altijd gelijkgesteld moet worden aan het 'land van de nationaliteit'. De voorwaarde in artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° Verblijfswet moet ook gelezen worden in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie (Jia en Reyes (HvJ C-1/05, C-423/12). Volgens die echtspraak wordt met 'land van herkomst' zowel lidstaten als derde landen.

Het ten laste zijn van iemand is een financiële situatie, bestaande uit:

- *De onvermogenheid van de persoon die ten laste is;*
- *Het voldoende vermogen van de persoon van wie ten laste is, om financieel voor de ander in te staan;*
- *De werkelijke financiële ondersteuning van de vermogende aan de persoon ten laste;*
- *Bewijs van deze financiële ondersteuning in het verleden;*

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing dat verzoekster voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Spaanse zoon), stellende dat verzoekster niet afdoende aantoonde over eventueel inkomsten te beschikken om in haar levensonderhoud te voorzien in Armenië. De voorgelegde geldbewijzen doen echter geen afbreuk aan deze vaststellingen volgens verwerende partij. Bovendien zou verzoekster een tijdje in Spanje hebben verbleven en ligt er in casu geen enkel bewijs aangaande haar onvermogen in Spanje voor.

De kern van het begrip 'ten laste' zijn vereist volgens de RvV vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonde. Het onvermogen van verzoeker kan in casu niet ernstig betwist worden door de DVZ.

- *TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoekster ten laste moeten zijn van haar EU zoon en zij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege hem.*

Verwerende partij betwist niet dat verzoekster na haar aankomst in het Rijk, niet meer terug is gekeerd naar Armenië en/of Spanje.

Art. 40bis, § 2, 3° Vw. stelt aldus een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat de aan verzoekster verleende bijstand oprecht en structureel van aard is. Dit element wordt niet betwist, evenmin besproken in de bestreden beslissing.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is - des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoeker toelaten om minimaal te kunnen overleven in zijn herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Het is derhalve manifest incorrect en duidelijk in strijd met de objectieve stukken in het AD om te stellen dat verzoekster niet aangewezen was op de financiële storting van haar zoon.

Verzoekster is immers 64 jaar en heeft de pensioengerechtigde leeftijd in Armenië bereikt.

Het gemiddeld pensioen in Armenië bedraagt amper 67,52 EUR.

“Vanaf 1 januari 2022 verhoogt Armenië de minimumpensioenen en een aantal uitkeringen voor kwetsbare groepen. Tijdens de regeringsvergadering van vandaag is een relevant besluit aangenomen. Het basispensioen wordt dus verhoogd van 26.500 naar 28.600 AMD (ongeveer \$ 58).

Het bedrag van het militaire pensioen voor de arbeidsongeschiktheid van een militair van de verplichte militaire dienst zal met 3.000 AMD worden verhoogd. Degenen in de eerste, tweede en derde handicapproep zullen dienovereenkomstig 43 000, 33 000 en 30 000 ontvangen.”

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit gegeven wordt niet betwist onderzocht in de bestreden beslissing.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van “ten laste” inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan “de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan”. De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster ten laste was van haar zoon en dat de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was, temeer daar het gemiddeld pensioen in Armenië bijzonder laag ligt en verzoekster in deze hypothese afhankelijk was van de diverse financiële storting van haar zoon werden uitgevoerd om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat wat het financieel en materieel aspect betreft verzoekster stichtingsbewijzen naar voren heeft gebracht. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist, laat staan geanalyseerd en gemotiveerd.

Verzoekster werd werkelijk financieel ondersteund. Dit bewijs wordt aangetoond door de diverse financiële ondersteuning in het verleden en het gebrek aan onroerende goederen en haar pensioengerechtigde leeftijd duiden tezamen op een aanvaarde toestand van onvermogen aan in hoofd van verzoekster.

Het feit dat er storting uit het verleden gevraagd worden om de huidige toestand te bewijzen, werd al reeds door de Raad aanvaard “De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste is geweest van de Belgische onderdaan”

Verzoekster bewijst in casu effectief haar financiële afhankelijkheid aan van haar Spaanse zoon. Het bewijs van nominale storting uit het verleden worden zonder meer voorgelegd.

Verzoekster verwijst expliciet naar de navolgende geldstorting, dewelke niet voor betwisting vatbaar zijn en - weze het nogmaals herhaald - verwerende partij in de bestreden beslissing niet bespreekt in de bestreden beslissing.

Waarom deze geldstortingen niet als relevant worden beschouwd wordt niet nader gemotiveerd door verwerende partij. Verwerende partij volstaat in deze zin enkel met de motivering dat de geldstortingen “geen afbreuk doen aan deze vaststellingen” met name dat verzoekster niet aantoont over eventuele inkomsten te beschikken in Armenië. Dit volstaat uiteraard niet.

Verwerende partij kan niet ernstig gaan betwisten dat de aan verzoekster verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is gelet de lange période en de hoegrootheid van de geldstortingen, toch worden de voorgelegde ontvangsbewijzen zelfs niet afdoende bekeken door verwerende partij.

Verzoekster toont bovendien aan dat zij effectief onvermogen is. De DVZ mag een bewijs vragen dat betrokkene geen onroerend goed bezit in het thuisland.

- TEN TWEEDE moet verzoekster tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

Het staat vast dat verzoekster al reeds 64 jaar is en in Armenië de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt. Het gemiddeld pensioen in Armenië bedraagt amper 67,52 EUR.

“Vanaf 1 januari 2022 verhoogt Armenië de minimumpensioenen en een aantal uitkeringen voor kwetsbare groepen. Tijdens de regeringsvergadering van vandaag is een relevant besluit aangenomen. Het basispensioen wordt dus verhoogd van 26.500 naar 28.600 AMD (ongeveer \$ 58).

Het bedrag van het militaire pensioen voor de arbeidsongeschiktheid van een militair van de verplichte militaire dienst zal met 3.000 AMD worden verhoogd. Degenen in de eerste, tweede en derde handicapproep zullen dienovereenkomstig 43 000, 33 000 en 30 000 ontvangen.”

De RvV oordeelde al eerder dat de kern van het begrip ‘ten laste’ vereist vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Desalniettemin blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, quod certa est, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verzoekster werd gedurende een lange période financieel ondersteund door haar EU zoon.

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland.

Dit werd tevens aangetoond door een Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië. Ook dit gegeven wordt thans niet betwist door verwerende partij.

- TEN DERDE verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Verzoekster verwijst naar nr. 192 593 van 27 september 2017 in de zaak RvV X / II:

“De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hen voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘begeleiden van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen.”

Verzoekster stelt bovendien dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds ten laste is van haar Spaanse zoon. Verzoekster verwijst hiervoor naar het effectieve samenwonen met haar Spaanse zoon.

De Raad van State stelde in zijn arrest van 6 november 2019 met nummer 245.995 allereerst reeds op duidelijke wijze dat een interpretatie conform de richtlijn 2004/38/EG niet aan de orde is. Zo stelde de Raad van State als volgt:

“Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, on der meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door eerste verzoekster ingediende aanvraag, die tot de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgen de van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 “tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

“Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen.”

“Bij gebrek aan aanknopng met de bepalingen van het Unierecht kunnen de verzoeksters niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.”

Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster ten laste was van haar zoon en voor haar aankomst in België financieel en materieel werd ondersteund door haar zoon en zulks tot op heden.

Zodra een persoon die ten laste meet zijn zelf bijdraagt aan de bestaansmiddelen en dus in het eigen levensonderhoud kan voorzien, kan hij niet meer ten laste vallen van een ander.

Uit de diverse politionele woonstcontroles, Al, blijkt immers dat verzoekster tot op heden nog steeds met haar zoon woont en zulks onder hetzelfde dak. Dit wordt nogmaals gestaafd met een attest samenstelling van het gezin, dewelke werd toegevoegd en aantrefbaar zijn in het AD.

Inzake de Stelling vanwege verwerende partij dat er geen sprake meer kan zijn van het zich vervoegen of vergezellen wenst verzoeker op te merken dat deze beplaignen eerder betrekking hebben op de voorwaarde van het ten laste “zijn” vervat in art. 40ter, §2, juncto art. art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de vrw. dewelke impliceert dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde art. 40ter, §2 uitdrukkelijk sprake is van de familieleden die “de Belg” (...) “vergezellen of zich bij hem voegen” en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster recht heeft op gezinshereniging.

Conclusie: er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de bepaling ten laste van de Unieburger in hoofde van verzoekster niet afdoende heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoekster primordiale attesten aan het administratief dossier gevoegd. Verwerende partij diende alle opgeworpen attesten in het kader van de bestreden aanvraag in ogenschouw te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van verzoekster.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar zoon en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad, onvermogenheid en financiële situatie van de referentiepersoon betreft.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht worden aangetoond.

Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt verzoekster dat er in casu een schending is van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. Verzoekster beoogt de gezinshereniging met haar Spaanse zoon, die in België verblijft. Waar zij zich in haar middel beroept op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat deze bepaling geen toepassing vindt nu ze betrekking heeft op familieleden van Belgen. Waar zij zich steunt op artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat deze bepaling betrekking heeft op de bloedverwanten in neergaande lijn, zodat ook deze bepaling niet van toepassing is.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste" te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip "ten laste" werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: "De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)." Hoewel het arrest Reyes betrekking heeft op de these van bloedverwanten in de neergaande lijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn -ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf- om het begrip "ten laste" zoals omschreven in anders te gaan beoordelen.

De Raad wijst erop dat het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Zoals reeds gesteld moet de verwerende partij dus, om vast te stellen of verzoekster als ten laste kan worden beschouwd van haar Spaanse zoon, beoordelen of zij gezien haar economische en sociale toestand niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoekt om hereniging.

De verwerende partij heeft ter zake vastgesteld dat als bewijs van onvermogen een attest wordt voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster geen eigendommen heeft, maar dat dit niets zegt over eventuele inkomsten die zij in het land van herkomst of origine kon verwerven voorafgaandelijk aan haar komst naar België, zodat het attest niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen. Met de voorgelegde bewijzen van geldverzekeringen wordt niet aangetoond dat verzoekster aangewezen was op dit geld om in haar levensonderhoud te voorzien. Verder wordt ook nog vastgesteld dat uit het dossier blijkt dat verzoekster een tijd in Spanje heeft verbleven, en dat er geen enkel bewijs van onvermogen aldaar voorligt. De verwerende partij concludeert dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Waar verzoekster dus stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom de geldstortingen niet als relevant worden beschouwd, kan zij niet worden gevolgd. De verwerende partij is immers ontegensprekelijk van oordeel dat, aangezien verzoeksters onvermogen niet is aangetoond, evenmin is aangetoond dat zij aangewezen was op de financiële hulp van haar zoon om in haar levensonderhoud te voorzien.

Verzoekster stelt dat niet ernstig kan worden betwist dat zij onvermogen is. Zij stelt 64 jaar oud te zijn en de pensioengerechtigde leeftijd te hebben bereikt in Armenië, waar het gemiddeld pensioen amper 67,52 euro bedraagt en verzoekster dus wel degelijk afhankelijk was van de geldstortingen door haar zoon. De diverse financiële ondersteuning, het gebrek aan onroerende goederen en de pensioengerechtigde leeftijd van verzoekster duiden samen op een toestand van onvermogen, zo stelt verzoekster.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat uit niets blijkt, en verzoekster niet aantoont, dat de verwerende partij niet alle stukken die verzoekster had neergelegd in het kader van haar aanvraag, heeft betrokken bij de beoordeling ervan. Verder kan de Raad alleen maar samen met de verwerende partij vaststellen dat verzoekster geen enkel bewijs heeft voorgelegd over eventuele inkomsten die zij in het land van herkomst of origine kon verwerven voorafgaandelijk aan haar komst naar België, terwijl de bewijslast bij de aanvrager ligt. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om vast te stellen dat het attest waaruit zou blijken dat verzoekster geen eigendommen heeft in Armenië niet afdoende is als bewijs van onvermogen, temeer nu zij het motief dat zij een tijd in Spanje heeft verbleven en er geen enkel begin van bewijs voorligt van haar onvermogen aldaar, volstrekt ongemoeid laat. Verzoekster toont verder niet aan dat de verwerende partij er zonder meer van moest uitgaan dat zij pensioengerechtigd is, dat de pensioenuitkering te laag zou zijn om aan te nemen dat zij niet zelf in haar levensonderhoud kon voorzien en dat er verder geen ander vermogen was uit inkomsten die zij kon verwerven voorafgaandelijk aan haar komst naar België zodat de geldstortingen van haar zoon noodzakelijk zouden zijn om in haar basisbehoeften te voorzien.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en haar zoon, of dat zij daarover niet of niet afdoende heeft gemotiveerd. De verwijzing naar rechtspraak allerhande doet aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Waar verzoekster tot slot stelt dat zij op heden materieel en financieel wordt ondersteund door haar zoon met wie zij samenleeft, moet erop worden gewezen dat dit argument niet dienstig is, nu vaststaat dat niet afdoende werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar zoon.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS